U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **G. V.,** zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2010, č. j. OAM-574/VL-07-LE18-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2011, č. j. 28 Az 43/2010 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2010, č. j. OAM-574/VL-07-LE18-2008. Rozhodnutím správního orgánu bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalovaný v tomto řízení přitom rozhodoval poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2010, č. j. 63 Az 64/2008 - 25.

Krajský soud se s posouzením žádosti žalovaným ztotožnil, přičemž svoje úvahy a závěry podrobně rozebral a odůvodnil. Ověřil, že správní orgán při svém rozhodování nejprve vycházel ze žádosti žalobce ze dne 8. 8. 2008 a z pohovoru ze dne 18. 8. 2008. Tehdy správní orgán žádost žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem případu vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou s tím, že vstupem do azylového řízení pokoušel zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky a žádost s odkazem na § 16 odst. 2 zákona o azylu svým rozhodnutím ze dne 19. 8. 2008 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, které Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 3. 2010, č. j. 63 Az 64/2008 - 25 vyhověl s tím, že se správní orgán nevypořádal s otázkou, zda-li žalobce

případně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Podkladem pro druhé rozhodnutí žalovaného, kromě již zmiňované žádosti žalobce a pohovoru, byl dále doplňující pohovor konaný dne 30. 7. 2010. Žalobce znovu potvrdil, že se státními orgány Ukrajiny žádné problémy neměl. V r. 2000 byl svědkem vraždy, což oznámil na policii, a poté mu bylo vyhrožováno neznámými muži a doporučen odchod, pokud nechce pohřbít syna. Nevyloučil spojení neznámých mužů s policií, neboť se dostavili poté, co vraždu na policii oznámil. Zalekl se, protože jeho první syn zemřel, a proto opustil Ukrajinu. O pomoc se nikam neobrátil. Do České republiky dojížděl již od r. 1996 za prací. Nejprve měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, v r. 2007 ztratil doklady a jeho žádost o prodloužení pobytu byla zamítnuta. Od května do července 2008 pobýval v České republice bez řádného povolení, byl zadržen policií a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Poté si podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po přezkoumání rozhodnutí žalovaného krajský soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky ani pro udělení azylu podle § 12, 13 a 14 zákona o azylu, a ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a 14b téhož zákona. Námitky žalobce tak neshledal důvodné a žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Kasační stížnost proti tomuto rozsudku stěžovatel podal z důvodů § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Jak rozhodnutí žalovaného, tak napadený rozsudek, stěžovatel označil za nepřezkoumatelné, neboť dostatečně nevysvětlily, zda opravdu bylo po stěžovateli spravedlivé požadovat, aby vyhledal ochranu před pronásledovateli u ukrajinských úřadů. Ani v jednom z rozhodnutí dále nebyla vedena úvaha v tom smyslu, zda je opravdu pronásledování stěžovatele po 10 letech tak nepravděpodobné, když přitom pachateli vraždy (jejímž svědkem stěžovatel byl) i nadále hrozí trestní stíhání. Je třeba odmítnout argument, že manželce a synovi (kteří zůstali na Ukrajině) se nic nestalo, takže stěžovateli nic nehrozí, neboť svědčit může jen stěžovatel, a nikoliv manželka a syn. Stěžovatel se dále domnívá, že žalovaný se nedostatečně řídil rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 64/2008, ač byl právním názorem obsaženým v tomto rozsudku vázán, což představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. a důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný totiž v žalobou napadeném rozhodnutí ani neuvedl, že jeho první rozhodnutí bylo zrušeno soudem a že soud v tomto rozsudku vyslovil určitý právní názor. S tím souvisí i skutečnost, že žalovaný se podmínkami doplňkové ochrany ve skutečnosti vůbec nezabýval, pouze formalisticky uvedl, že žalobci vážná újma nehrozí, neboť k události došlo již před 10 lety a rodině žalobce se nic nestalo. Pokud jde o důvody přijatelnosti kasační stížnosti, stěžovatel se domnívá, že dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena otázka: „Je možno považovat za přezkoumatelné takové rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které Ministerstvo vnitra vydalo poté, co soud již jednou jeho rozhodnutí zrušil a ve kterém však tato skutečnost vůbec není zmíněna?“ Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud přitom vycházel ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 -

39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem tvrzená přijatelnost v podané kasační stížnosti nesplňuje výše uvedená kritéria.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační námitky stran nedostatečného posouzení obav stěžovatele z nebezpečí, které mu hrozí od soukromých osob v případě návratu na Ukrajinu, jsou opakováním námitek žalobních, s nimiž se věcně, a přitom poměrně podrobně, vypořádal již krajský soud, a posoudil je jako nedůvodné. S jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

Stejně tak platí, že s obdobnými kasačními námitkami, jakož i s dalšími kasačními námitkami stěžovatele, se dostatečně vypořádala již dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu.

V dané věci jde o případ tvrzeného vyhrožování ze strany soukromých osob, což ve smyslu platné právní úpravy azylovým důvodem, ani relevantním důvodem doplňkové ochrany, není. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne *27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60*) plyne, že *Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány v zemi původu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.* Obdobně lze dále poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, v němž se uvádí: *Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*

K námitkám stěžovatele, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ani neuvedl, že jeho první rozhodnutí bylo zrušeno soudem a že soud v tomto rozsudku vyslovil určitý

právní názor, a že se v souvislosti s tím žalovaný podmínkami doplňkové ochrany ve skutečnosti vůbec nezabýval, které stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud souhrnně uvádí, že takové skutečnosti stěžovatel v řízení před Krajským soudem v Ostravě neuváděl, a Nejvyšší správní soud je nemohl brát při svém rozhodování v potaz ani s ohledem na znění § 104 odst. 4 s. ř. s., ve spojitosti i s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. K tomu ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49), uvádí: *Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží.* Vzhledem k tomu, že stěžovatel právě s těmito námitkami spojoval přijatelnost své kasační stížnosti, nemohl Nejvyšší správní soud stěžovateli dát za pravdu ani v tomto směru.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti ani z úřední povinnosti, kdy nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu